

De brokstukken van het leven, een parabel

De feiten van het leven,
de gebeurtenissen van elke dag,
de dingen die er zo plaatsvinden op de wereld,
dit alles is voor mij een gebroken schilderij,
uit elkaar gevallen in ontelbare stukken,
waar geen verband noch eenheid tussen te zien is.
Het Gelaat dat er op stond afgebeeld, is niet meer herkenbaar.
Het schilderij was al gebroken toen ik geboren werd.
Ik heb het nooit heel gekend.
Ik ken het Gelaat niet.
Ik heb het nooit gezien.
Maar toch weet ik dat het bestaat, want ik zie nog zijn trekken,
verscheurd en geschonden, in die brokstukken van het leven.
Het moet een heel mooi Gelaat zijn,
want, zelfs verscheurd en geschonden,
zijn zijn trekken nog zo rustig,
zo gelaten en zo aantrekkelijk, dat ik er heimwee van krijg.
Veel mensen zijn bezig, op verschillende manieren,
om het schilderij te herstellen.
Ik weet niet te zeggen of zij dat doen omwille van het schilderij op zich
of omwille van het Gelaat.
Toen dacht ik bij mezelf:
Ik ga meedoen, en proberen dat verscheurde leven weer heel te maken.
Ik wil dat Gelaat zien, dat me zo aantrekt.
Soms lijkt het me alsof we er bijna mee klaar komen,
En dan bekruipt me steeds de gedachte:
ik moet dat Gelaat al eens eerder gezien hebben,
maar ik weet niet meer waar noch wanneer.
Zoiets duurt echter altijd maar heel even.
Dan valt alles weer uit elkaar, en blijf ik weer met de brokstukken zitten.
Toch blijf ik doorgaan, samen met de anderen,
zoekend naar de ontbrekende stukken.
Tot nu toe ben ik er niet in geslaagd.
Maar iets zegt me dat dat een keer zal gebeuren.
En dat zal – zo verzeker ik je – de gelukkigste dag van mijn leven zijn.
Want in dat Gelaat zit de sleutel van het leven,
De zin van ons bestaan en van onze strijd voor een betere wereld.
Ik wil dat Gelaat zien dat me zo aanstaart en aantrekt vanuit de brokstukken van het leven.